

KISS OTTÓ

Utolsó napok

Veled játszottam az erkélyen, apa,
nyár volt, sütött a nap ebéd után,
anya kijött, és azt mondta: költözünk
– kastélyt ígért, és hogy majd lesz kutyám.

Mi nem megyünk, mondtuk, miért is mennénk,
s hogy ezzel csak a szívünkön facsar.
Azt felelte, neki joga van hozzá,
hogy elvigyen engem is, ha akar.

Az utolsó napon még lovagoltam
apával a vár előtt, strand után,
aztán anya elvitt, igaz, nem kastélyba,
de egy hónapig tényleg volt kutyám.

Addig azt nekem nem mondta meg senki,
hogy apát már nem mindig láthatom,
csak kéthetente pénteken, s hogy vissza
kell hoznia minden vasárnapon.

Az új óvodában sírva ébredek,
mert a másik apukám jön értem
– hiába szóltam a vizsgálaton is,
hogy a régi apukámat kérem.

Nem félek

Mondták, hogy rossz lesz majd,
rossz lesz majd először,
szememből a sírás, a sírás előtör.

Mondták, hogy sírjak csak,
sírjak csak, ne féljek,
egyszer majd vége lesz, vége lesz a télnek.

Jön majd a Mikulás,
hoz piros csomagot,
megkérdi, jó voltál, mondjam, hogy jó vagyok.

Míg felnő Jézuska,
azt mondták a bölcsek,
még néhány évet majd itt kell hogy eltöltssek.

Mondták, hogy jó lesz majd,
eltelnek az évek,
jönnek majd angyalok, felcsendül az ének.

Mondták, hogy sírjak csak,
sírjak csak, ne féljek,
néha még sírok, de nem félek, nem félek.

Égi tinta

A régi versek égi versek,
feltámadnak, mint a holtak.
Mese után, elalváskor
ők vigyázzák lent az álmod,
ők üzennek fel a holdnak:
nézzen be a kisszobádba
tavasszal és őszi éjjel,
hozzon neked könnyű álmot
egy szép égi költeménnyel!
Gyűjtsél megint gesztenyéket
a gyulai óvodánál,
és amikor megyünk haza,
az ég alja vörös legyen
– hajnalra a szél hajadba
fényes égi kottát tegyen.

A régi versek égi versek,
feltámadnak, mint a holtak:
hóhullásos téli éjjel
ablakodra rátapadnak
hangtalan a pehelytollak,
puhán, mintha egyik őszöd
teste nélkül arra járna
– mint amikor vattacukor
tapadt rá a plüsspandára.
Az udvari barackfánál
a friss hóból újraépül
Pamacs kutya és a Pajti,
azt álmodod, velük játszol,
s ott van megint nagymama is,
három bárány és a jászol.

A régi versek égi versek,
feltámadnak, mint a holtak:
nyári éjjel, ha elalszol,
arcodon a holdfény játszik,
mert a költők ott dalolnak.
Arany János balladát ír,
Sinka István búsan táncol,
édesapád verseiben
az ég alatt csak te látszol.
Battonya és Gyula között,
Véztótól Nagyszalontáig,
a Körösön, Száraz-érnél
holdfény terül szét a tájra:
újra szép lesz, mi már szép volt,
s újra fáj, mi úgyis fájna.